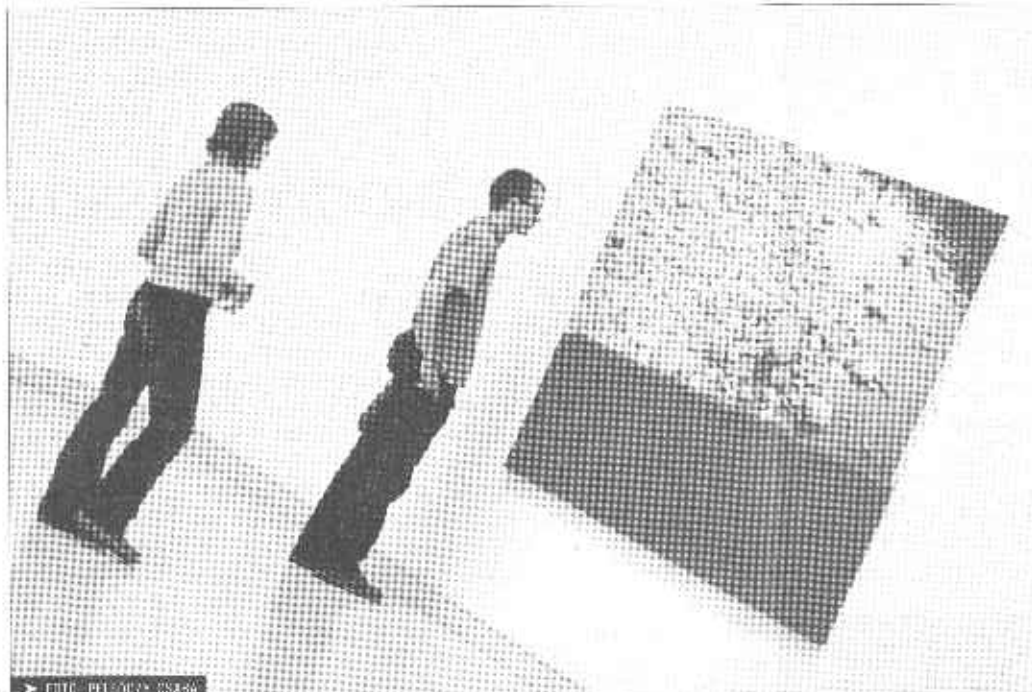

ZÁBORSZKY GÁBOR AKVARELLJEI A MŰCSARNOKBAN

„Csak a szemlélődés öröme”

> SZÁSZ JUDIT

Záborszky Gábor már egészen fiatalon egyedi helyet vívott ki magának a magyar képzőművészetben. Festő és szobrász: munkái mindig is a két kategória határán egyensúlyoznak, bizonytalan minden meghatározás róluk. Csak a kétely a bizonyosság, meg az, hogy sosem azt nyújtja, amit elvárnának tőle. Az 1950-ben született művész nagyon jól rajzolt fiatalkorában, ennek alapján lehetne a vonalak mestere, ám már a hetvenes évek végén, ráfordulván a nyolcvanasokra, olyan technológiát dolgozott ki, amellyel testesítette, a térbe ugrasztotta festményeit: plasztikus hatásokkal kísérletezett, olyannyira, hogy el is jutott a műanyag kötőanyaggal ölegyített homokhoz. Képein az ősi földfelszín kéreghatását és a szintén a messzi időkbe vező eredeti vályogfal struktúráját jelenítette meg. Figurális metódust nem alkalmazott, inkább elágaztatja művészetét két irányba, ahogy erről 1999-es kiállítása megnyitóján Fitz Péter művészettörténész beszélt: „az egyik kifejezetten plasztikai irány volt: az addig relief-szerű ... képtáblák teljesen kiléptek a térbe. A másik bejárató irány a relief, ahol a képforma továbbra is meghatározó maradt.” A kilencvenes évek elejére felfedezte magának a finomabb anyag lehetőségeit: a durva „földanyai” arculatot felváltotta az öntött papír. A sötétség helyett pedig a

> FOTO: PÉLÓZSY CSABA

fény: arany, ezüst, fehér csillogás kezdte uralni a teret.

A Műcsarnok három hatalmas termében november 7-éig látható műveivel Záborszky ismét visszatér a sötét színekhez. Az akvarellfestő álma címet adta ennek a vállalkozásának, amellyel csak a szemlélődés örömét akarja adni – a kiállítás prospektusán ő is úgy szemlélődik képei előtt az elmosódott szürkességben. Türelmes, visszatérő nézőkre számít, akiket megdolgoztat egyáltalán a kiállított anyag. Variálható paneleket készített, akár az álom, amely jelenlét lehet az alkotás folyamatában. Az akvarellre öntött papírmasszá-

ból elpárolog a víz, és felszínre hozza a színt. Kép születik” – vall a módszeréről. Három álma valósul meg a három helyiségben: álom a vizekről, a hegyeiről és Buddháról. A vizek termében – akárcsak a többiben – nyolc földre fektetett, mintegy 1x5 méteres hasáb ad kompozíciót, halvány fehér derengésbe kiülködő színes vagy alig észlelhető foltokkal. Ugyanilyen hasábok láthatóak a falra erősítve is, ezek hangsúlyozzák az álom milyenségét a textúrára fotózott kifeszített képek alatt.

A vizes tereken képein sárgászöldes kavicsok, virágzó, hamvas gyümölcsfaágak alá kerül a

tömör, általában fekete hasáb a hegyek termében a kitört vulkán aranylő vöröse, hófedt csúcsok és szürkén kopár, növénytel alig-alig borított sziklák fénykép-realizmusát tör meg kissé az alájuk rögzített zöldellő, feketéllő vékony dohogószersűség. A harmadik terem látványvilágát Buddha illotto és a keleti elvontság jegyében rendeződött. Sok bambuszszár-variáció látható, különböző színekben, vastagságban és összeállításban a vázsfotókon, alattuk a kiemelő hasákkal. Szemben egymással két japánbotos „kép” oltó ró színárnyalatban igazít el a hangulatot illetőleg.